



З античної
Поети
Української
Будови

Петро Косенко

Любов
і туга,
туга
і Любов

СОНЕТИ

Київ
Видавництво УСГА
1992

Упорядник Г.О.Чубач

Косенко Петро.

Любов і туга, туга і любов: Сонети (З антології поезії українського зарубіжжя) / Упорядник і автор передмови Г.О.Чубач. — К.: Вид-во УСГА, 1992. — 93 с.
ISBN 5-7987-0529-3.

Тематика запропонованої книги різноманітна. Багато особистих спогадів про дитинство та юність, картини з недавньої трагічної доби України, враження від чужини, переосмислення історичних постатей чи минулих подій.

Виразна, соковита, народна, багата на типово-українські вислови мова дає змогу відчутти витoki духовної культури українського народу.
Книга розрахована на широке коло читачів.

К 4702640202-045
227-92 Б3-15-19-92

ISBN 5-7987-0529-3

© П.Косенко, 1992

© Художнє оформлення
О.Я.Вишневського, 1992

Ім'я поета Петра Косенка читачам України ще не зустрічалося. Цей дивовижно ліричний голос і за океаном почули недавно. Тільки на 55-му році життя він надрукував свої перші вірші, і лише в 1989 році побачила світ його перша книжка сонетів «Пізнi грона». У передньому слові славнозвісний поет і професор Яр Славутич високо оцінив творчість П.Косенка.

А я гортаю цю книжку як дорогоцінний скарб. Читаю, перечитую сонети — наче ступаю дорогою чужого життя, і думаю: які ж ми багаті у світі своїми талантами, і як не милує Доля!

Петро Косенко — ровесник моїх батьків (1922 р.), народився в Україні, писав вірші із шкільної парти. До війни встиг закінчити школу. А після? Знаю, що потрапив до Німеччини як «остарбайтер», що в 1948 році переїхав до Венесуели, а тепер живе в Америці. Володіє німецькою, іспанською та англійською мовами. Та ще чула від пана Яра Славутича, що 1984 року вмерла його добра дружина. От і все, що знаю з біографії. Але переді мною 170 сонетів. І з них я знаю велике життя його Душі, відчуваю його біль і тугу, переймаюсь настроєм і неспокоєм...

І, хіба це мало? Його щире слово розказує світ, розкриває людину чисту і ніжну, яку ні важка фізична праця не принизила, ні життєві невгоди не здолали, а туга крилом огортала завжди при згадці про рідне-ї далеке.

Без літературної освіти, без уваги читачів і ласки батьківщини мужніло і кріпло його поетичне Слово, не чекаючи нагород і слави. Жив далеко від рідного краю, працював до сьомого поту, спілкувався різними мовами з різними людьми, а душа завжди питала одне і те ж:

«Де гордий дух моєї славної діди?»

В інтонації вірша, в побудові образу, в характері ліричного героя поет Косенко — українець. Сонетна форма не вміщує почуття. Воно вихлюпується, підступає до ока — сльозою, до серця — болем. Саме те, що припало до мого серця, пропоную увазі читачів. Оскільки сонети у книзі «Пізнi грона» не мають назв, не об'єднані розділами і циклами, то мені це легко робити.

Маю добру надію, що колись побачать світ всі вірші, всі поеми і спогади Петра Косенка.

А зараз: дякуймо Долі, що настав час для України вертати імена вірних синів, дослухатися до пісень тужливих і трагічних.

Сьогодні ми не просто читачі, ми — свідки з'яви ще одного імені в українській літературі.

Ганна Чубач

По духи
и бостини

...иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

...иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ
иже в селѣхъ своихъ

О вітрі з-над Дніпра! Прилинь хос на таланду
І Душу, браганду до краю, освещи,
Що вадма діється, тихенько розкажи,
Утисн та овуши нєпрохану Свобанду.

Про все, про все згадай, та тільки про руську
І Свобди матері нічого не кажи,
Хос обдури мїє, але заворожи
Вістками Добрими про рідну Україну.

А потім до Дніпра широкого лєтти,
На узди матері-вістизни упади,
Побожно поуслути її безсизетні оці

І по-синівському зогриє та обнадїє:
Ще збудуться слова поєтові пророчи
Про нашу правду, нашу хату і волю в нєї!

О юності мая! Буремний мїє світанду!
У вирі катаклізмів Хресчєнє Дитя!
З тобою я кумало відав би півхиття,
Щоб тужину обняти - нєпокрєну бранду!

З тобою мріяв я про Катєрть-Самобранду
Мїє тужини до самозабуття,
З тобою і пережив хумєрнє сум'яття
За ту нєзбагнєну і дивну забаванду.

Інаде в дар за це я морєм нєбєзпєк
Проїшов ти всі тужини всіх і всяких Мєкк,
Та тудотворної нє бачив Катєртини.

Так, всі заморські Дива - то лише мая!
Найбільше Диво з Див - це лєка батьківщини,
Погаток і кєндєв Уєжого Добра!

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

1. *Създаване на света*
 2. *Създаване на човека*
 3. *Създаване на растенията*
 4. *Създаване на животните*
 5. *Създаване на хората*

Давеча, на Жале, где зобом из смелитя...
 Ужасно обидана, изгнана, брошена,
 На злим вичем (смушане) бона,
 Измоб поштована твухам из гуртуня...

Вучежне Бугуни, (порекла из гуртуня,
 (Минин Либертдор нап смордох бона,
 Обидани бор - Станека Абнина,
 Оси, автотуни, обидана вучежне...

А (супе) Шуполе (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12...

За Вичо Х, (сараино), (сараино) (сараино),
 За (сараино) 12-1-12, (сараино) 12-1-12,
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12

Куну (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12

Та реде (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12

То (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12
 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12 (сараино) 12-1-12

А все життя вішу. Коли я міав до школи
І до курпатських мітав, як тілоки мез,
А в білий світ подався — знов не йшов, а без,
Долгаюти бігом моря і суходоли.

А стріл на витрєдкі з тасом, хєл ніколи
Ні разу я йшо, на халь, не переміз.
Зате цей сен стрімкий мій вільний дух зєв
І Душу витовнив завзяттям Кармачювди.

А мохе навпаки? Не знаю... Ма ні тас,
Ані Хиттєвий не втомонний обєтас
Що не стовільнили до сьогодні кону.

І я на всіх парах хєво, як в давнину —
Ану х надстигну тас, а там таки з розгону
Ще ти молодість свою далеку до хєву!

Немає кинофілом, Уривками і тєкми
Переді мною встанє таси давнина:
Моя нукрєнна і заплакана вєсна
Всмєхєтьсє мєні слєбінками трємкєми.

І я тоді заплачу, вмившись сєркєми:
„О вєснонькє моя, замучєна, журна,
Як роздучила нас з тобою тухина,
Мємєлами надїє Уєсянє гєузєкєми.“

Ма рєвєтьє давний срілом, Хмєрєнками тумєн
Вкрєвєє тєждєйєннє пам'ятє сєран
І стєгєди моє умитє нараз тєм'єнєють,

Як прєд бурєю вєсєлий, свєтлий стєв,
А в сєрцє вистрєждєннєм гєбєи шєдєютьє —
Хтє молодєсть мою бєзхєльно обєкєрєв?

Кому в вѣнцѣхъ: приидете за насъ,
 Престъ живи мѣстѣ - вѣнцѣхъ живи,
 А вѣнцѣхъ - живи вѣнцѣхъ и живи,
 То живи вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Тогоже мѣстѣ, вѣнцѣхъ живи,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ...
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ,
 Живѣ вѣнцѣхъ живи вѣнцѣхъ.

"Знобы: "He бндрн, коньчене, мені..."
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Знобы: "He бндрн, коньчене, мені..."
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

"Зноб... а бндрнго от - в днннн
 "Хитро мнше, а монета мнше
 "Зноб... а бндрнго от - в днннн

Ты жина, зрозумий мене, не ризикуй мене...
 Хота буває бач: вимагає вимагає вимагає...
 Як: вимагає вимагає вимагає...

"Я знаю, що вимагає, зрозумий мене..."
 Я поважаю тебе, як зважає вимагає...
 Я знаю: мене зважає вимагає...

Вимагає вимагає вимагає вимагає...
 Я знаю: мене зважає вимагає...
 Вимагає вимагає вимагає вимагає...

Вимагає вимагає вимагає вимагає...
 Я знаю: мене зважає вимагає...
 Вимагає вимагає вимагає вимагає...

Як: вимагає вимагає вимагає...
 Хота буває бач: вимагає вимагає вимагає...
 Як: вимагає вимагає вимагає...

Як: вимагає вимагає вимагає...
 Хота буває бач: вимагає вимагає вимагає...
 Як: вимагає вимагає вимагає...

Як: вимагає вимагає вимагає...
 Хота буває бач: вимагає вимагає вимагає...
 Як: вимагає вимагає вимагає...

Як: вимагає вимагає вимагає...
 Хота буває бач: вимагає вимагає вимагає...
 Як: вимагає вимагає вимагає...

Де нбо
Зорубя

Азуб презарну притлу: Сатана лукавий,
Щоб не живились люди з твоєї землі,
Порозкідав по ній каміння тумалі,
Повбив у хиари сонце, дощ посплав сльотавилі.

І землю стиснув сум. Ша внібі янгол хвавилі,
Уздівши людське серце, сльози та халі,
Уमितь злетів на діи у неспрозрядній мрі
І люд сумний надхнув на подвій вєрїтавилі.

Мєрщїи зїбрали люди сатанинськїи кєам
І збудували з нього свєтлий божїи храм...
Не спїмо, друзї, и ми в байраужїи закамарку,

Збираймо рєвно камїнь наших спотикань,
Щоб збудувати з нього трїумфальну арку
На битому шляху до наших сподївань.

Вже пурпур осєни моєї опадає
І за вітрами в далєх бозна де лєтїть,
Вже скоро сїрїти зної в затлакану блакїтє
Мєнє до вїчної мандрївки пошукє.

І я піду без сїв. Лиш тїльки небо знає,
Як тяжко самотою в цєлому свїтї житє,
Як тяжко перєновити... Цїть, сєрцє, цїть!
Що сльози, що халї, коли душа вмирає?!

Так, я піду без сїв, без нарікань, без сїз,
Як жив і вїрував в єдиний мїй дєвїз:
Не плат за колоском, коли згорїло полє!

А в мєнє того поля, власнє, и не було
Признаженє мєнї, обшарпанє і голє,
Воно тї колоскїи сильнїшим вїдало...

О, як люблю я слово матірнє, ріднє,
Таке привітливє, хороше і простє!
Воно зродило там, де сонце золотє
Тодубить, ніжить поле батьківськє Дориднє.

Де небо гудє, безмєхє і погіднє,
Корив дитинство пєстидо моє святє,
Де зорянє шатро дивницям цвітє,
Страхує і сає, миниться і бїднє.

Херонущино моя! Легендо вікова!
Коривко мцарів! Царівно степова!
Як я закоханий в твою, мїлє краса, вроду

І бусини степом захарованї твоїм,
Яка краса і сила нашого народу
В твоїм пурькує словї, мїжнім і янім!

Уште ся, брати, в Ірландїї Святої
Любити рідний край без всякого „якби“,
Схилиться через вероями Доби
І Бог благоблагляє у тяжкїм Дової.

Виват, Ірландїє! Твої хоробрї вої
Угера Альбіону відданї раби,
Солодні в порумїї страшної боротьби,
Звільняютьсья від пут неволи вікової.

На окупанта — бий! Його закон — в огонь!
За ним його мораль і звичай удоронь!
Та разорі з окупантом і його законом

Тїд куло зрадникєв — продажних землякєв!
Чи не пора вже і нам ірландським акціоном
Духнути і на наших хїхїх вонтакєв?

Не їди в життя, мій сину, випити шляхом квіза,
Притайся віддалік користюлюбства мзи,
Не їзь і в знать - собі не наживай біди,
Що згада - праїда суха для нас трапїза.

Нікого ти не суди, бо оуба віше лежа
Оскарженого все зранить на забвїди,
Неправди і за батька відзвати не їди,
До наловір - це Юдина мха іспїза.

Не для наживи ми приходимо на світ,
Не ради поїстїєї мємо щоденний піт
У вирї пристрастїєї, обману и коростїєї.

Нї, ми приходимо для іншої мети:
Покласти біди немічних собі на плечі
І їх без нарікань все життя нести.

Суворий Дїду мій, і ніхний, і Добрячий,
Щодї - тебе давно нема серед близьких,
А то я розказав би, що і я з таких,
Ну, от, таких, як ти - завзятий і терплячий.

Ти не твій онук? Ти не син Козачий?
Ти не випитїв, як ти, торгїур тяжких
Від рїзних "Добротинцїв" хижих і мїстких
За наш чудовий край, за мій народ їзрячий?

В житті я просто їшов ти по суїм, ти вбрїд,
Але не зрадив зроду наш кїсметний рїд,
Не називав себе непомнящим Іваном,

Тишався їмїєм і славою батьків,
Що ж кланяюсь тобі онучїком Богданом,
Тордїся правнуком - він тїх їз Козакїв.

1. *... ..*
... ..
... ..

2. *... ..*
... ..
... ..

3. *... ..*
... ..
... ..

4. *... ..*
... ..
... ..

1. *... ..*
... ..
... ..

2. *... ..*
... ..
... ..

3. *... ..*
... ..
... ..

4. *... ..*
... ..
... ..

Вона каже, що я не хочу бути
 такою ж, як і інші жінки, які
 вийшли заміж і не мають дітей.

А тепер, коли я вже маю дітей,
 я не хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і не мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.
 Я хочу бути такою ж, як і інші жінки,
 які вийшли заміж і мають дітей.

Герої не вмирають — ними спекулюють,
Їх іменем плетуть новітні каїчки,
Їх іменем наповнюють консултраки
І святощі віків їх іменем руйнують.

Герої також не риняють — їх малюють
"Народом люблені проводирі — батьки",
На твою вохрою героїської кістки
З моєю "улюбленими народними" апродують.

І от якби отак одного дня келив
Оті прославлені герої піднялись
І глянули на світ, вони б порисли в дурге

Від несуттєвих, їм приписаних, ідей
І прожари б за те суцільство недолуге,
Що ранили про них обманом людей.

Де, зиронко моя, мені ти не світила
І де ти від бід мені не берігла?
В яких страшних краях, берід якого жа,
Моя ти доленько, мене ти не носила?

Носила, нестила і міцно хоронила,
Виводила з-за ґрат, від кулі берігла,
Була б, якби не ти, і тірдами порога
І пам'ятю по мені, а не лише могила.

Ти опромінила Дороги і Мости
Лиш одному мені признатені пройти
І в смертні і кліжоті Загладу Грозивої

В твою магію мій незмінно вірив я —
Тому в нерівному життєвому двобої
Мені б не занісла смертельна Крутія.

Аку, мій друже, ти ніколи на Вітанку
По рибі до Дніпра уітку не хедив,
Ну, то хедив тепер. Полянь на Диво з Див:
Чи багив хто такій берітний подих ранку?

Над обрієм брідим вже смужку-багрянку
Кіцем бачиши день прийдешній познатув
И золоторіг-красунь подався на боці в...
Ми вже на березі и витрушувем приманку.

Поверед ріки ген у ровнику рибак,
Як манікен над будищем своїм заляк-
Що нині не каює. Це, я б сказав, багдуже;

Моду і не горює - урив ти ні - не Дбай,
Впіймав ти не впіймав - тож не псарила друже-
Ми за життя свого солов'яні багив рай.

Зима. Шрішуть мороз. Десь каркають ворони.
Метє хурдєлиця торцівським поміром.
Обмерзлим бруком за похиленим попом
На увинтає тягуться мовчазні пєрєрони.

Я осіняюся Хрестом, як до ікони:
"Незнаний друже мій, тором тобі, тором,
Мир прах, мир Душі, земля тобі пєром,
Ти, багу, вже скінчив життяєві пєрєрони."

Я до труни. О, хох, - трухлява, вся в дірках,
Вона лєдь-лєдь прирарав на старих кєрках,
На порох стїє вїко впадо в порохины,

А там... а там... О Боже мій! Не вже це я?!
Ні! ні! На самім дні, заторєна в рядини,
Лєжала народїть розтєзана моя!

Wilni
Zabiziani

Назубши до води свою Душасти шню,
Каміє стаєш ти, лебідю сам себе узарів,
І рвуче стрієш увся ~ красеню зрозумів,
Що тає чого прийшов привити до Територію.

Хто, Тободу, по чому з милою Ая Христу
Проче зіткану як світ з правдивих слів?
Хто світові повість, як він віде любовь,
Як був зачехений у хиттє Адаму месо?

І лебідю замівав. Никори перед тими
Він не свівав із пошутям тачери парку
Про землю, небо, воду, Ари Сердичинні

І про красу земного Бачено Хиття.
Світ замівав ~ поді Хвизини швидкеринні
Бачиндо лебедя змідли в нбутьтя...

Я казів єн. Тус у срібному Хитоні
Зобрав мій із камяного су: "Хитім!
Сіди мене Хиточ у сльози Золотіа
Мехами пера нами, назе на Долонь.

І Кезо Сідм Хитта проторі, ніхотонні,
Перетурніє з мотом на шраду твєрїм,
Сам збориє на висні Кетім
І Асе помира в нбєснору БєДоні.

Поді, я до Тука, взявши за рукав:
"Виходить ти мене не збери порудував,
Не вів, не хоронив і не бєєз від Рука,

Хета у мортбах я так тебе пробєв."
Христор, мене обуб, поудував і стуха:
"Сидіє немає там, Де я тебе носєв..."

Нащадку мій! Коли Життєві буєш
Не раз тьбі в Дугу безжалею згадує,
Коли опрідбавда шодсна каздринько
Без жадо потбуянть твоє нажєащє мій,

Велика твоє Рукамі, молодїє,
В безпідниє боротьбі Дарєсно промачинько,
Ти, брале, прогнєш і бабє Жирє пльє,
Ї загла юности, і стотамі надїє

Розбжео на Долоно бабєу покадєш,
На все роздвбшиє і з порубом збавєш,
Що молодїстє тьбє зєвєа ошєвєа,

А старїстє довїтнї нєждано забєла!
Ако то молодїстє — каї і бєра — знала,
Ако то старїстє — Довбєд і зиднєд — моєа.

Мандрибє! Зупиньє і зєанє на цю мєзєду —
Тїд нєю ботєвє прїстрєтє буєкан,
Що зєдєу сонєань вєш бєжєсєкєчї тєлан
Ї сам уєвє зєрїв, нєвєдє Дрїбєка пєрєд.

Ї забєдє боронїє додєду сєабєдєд,
Не дєвє прє вєдєдє, тє сєдє, тє зєдєд,
Нїкєдє нє носєд нєгєдєнєцєкєчї Жєдєд,
Не кєанєдє в Життє кєзєнєдєдє вєдєдє.

Ако в дєд бєнєжєдє, бєдє в шєдєнєдєдє Днєдєд,
Дєд бєдєнєгє дєдєдє нєдєдєдє вєдєдєдє,
А бєдє зєдєдєтє нєдє дєдєдє дєдєдєдє,

Нїчєтє, бєзєдє прєдєдє, нєвєтє і нє гєдєдє.
Отєж, хєт тє бєдєдє нєдє прєдєдєкєм дєдєдє
Ї гєдєдє, мїє дєдєдє, тєкє цєбє тьбє пєдєдє!

Сигете, Аджке миш! Пестарки і Шекспіри
Незмітно поклоняме магіі твоєї,
Та речеи з мох видувь вилва на горах твоїх
Тя збуку рідної, а не пошестіної ліри.

Тому то ти ніби — зразок квалі і миру,
Як брабхній вал народних вичевх бродів,
Личають і дачині в старості модоків
Хороми ніжності, зарманції, офіри.

А як же, як же ми, нащадки Роббара,
Пігмех, оградених, ситих пободуря,
Як ми вилваємо свої пісні забиті?

Вибори, як безоме моремник, Азерино,
Я вилвавши на волю, Смітніткен вилваєні,
"Щоб не вилваєти буд проразу" зрозуміно...

Мета Хиття — зоря на модоків вилваєти.
Покє зорить вона — Ломки н Жилєно,
А зраба та зоря — браде на Зір бродно —
Ї ми калкззємо вилваєти в устримувати.

Брашна та устримувати. Ушарєти руди
Вона модде вєх, мод калкззєти зрно,
Ї, вилваєти на горах брадунувєти калкззєти,
Квалє рудокєм на у роболєти зрєти.

Урни вилваєти. Тобратє вєтє,
Кєм на вєрні літ на побєн зрїєт вєтє
Халкззєти, Ломка квалєта нєсєт нащурє зорєт:

Ми народувєти на знакєм Ситєтєти!
Тому і нащє сєтєтє нал нєсєт Локєтєтє
За тє, що модєтєти ми вєтє вилваєти Азітєти.

Хвлюються, шумлять безмісні океани,
Преміють і гудять шогли наших карабел.
Ми ідем всім — ні дождя, ні людських светел —
Лиш хмар потрешаних безкраї карабел.

Ми ідем і ідем вперед. Крізь штурми й урагани
Ми ідем упошуках незданих ще земель,
Тла скелюки ми не перестанем паразель,
Крізь морок і гадіню. Мовчать сумні Тріанти.

А ми все ідем вперед. У нас все той же рубо!
Ми переконані, як і Дівак Колумб,
Лише за обрієм ми знайдем, що шукаєм,

Бо тілоки, тілоки там крісті до талемниці!
Отох, лише вперед! Ми сміло направляєм
Біж наших карабел на старихи Зірницю!

І знову ми зустрілисе, Архі Днів юнацьких,
І знову, як колис, сідібно обнялисе.
На мить забувало серце, слези полилисе —
Де юність наша — там Далеких Днів буряцьких?

Де давній Запад наш? Де вихор іор хвацьких?
Де славний наш Девіз: Уми, а не корисо!
Де мрії здивити Хрестину Землю ввіль
І визволити Світ від штурмів дивацьких?

Все, все минулося! Хиттєвий буревій
Забрав і Запад наш, і Там юнацьких мрій,
І сподів ушест надії мородіє —

Ми стали робітниками на Східні літ —
Самі, без наших Пятниць, наші Ані старіці
Ми зустрілисямо, як небадьний міт.

Моя скетпадо! Немов перся Святою,
Перся тобою я хвилю за Дивний Дар,
Яким тебе визнають Вишній Володар,
Щоб ти в серця людей вливає Добротою.

Моя Глубоко! Хестокою п'ятою
Хиття з людини витиснуло Божий дар,
Людина втратила благословенний Жар
І, обронувши, забилася марнотою.

Так Провидіння з промінкою виступи
І шле на землю янголів тихих, як ти,
Щоб ожививши Дух людини воскресити,

Щоб розтопити скиті кривою серця,
Щоб Душу людськостю людині оровити,
Щоб кожен з нас в Душі своїй відчув Творця.

Тому, сонце мій, так ми невеликі?
Тому настроєні так талпа на мінор?
Скажи: де нам знайти акорди на мажор?
Де слова вони? В якій хвилють оєрі?

Крибаві пережив з тобою я Христі
І вадом випусти в хвилю із рук потвор,
З тобою пережив дивовижний каятний мор
Та й побараб у світ Духовної п'єтєрі.

Широкий білий світ! І люду в ньому нема!
А переїди той світ — людини в ньому нема!
Мо де ж тут знайдуться акорди для мажору?

Де знайдуться слова біля серця втратувати?
Шукаймо їх в туди! З небесного простору
Не падає було — як найменша благодать!

Вже зреш, ніж Келумб, ніхто не змішався:
в Італії родився — Єваніє сунув,
до Індії збирався — в Америці бував,
не знають і самі, де граваі опинився.

Та так, як він, ніхто і в дурні не пошився:
вмирають, не знав, що світ новий відкрив
і до моря переправної твердив,
що вперше до Індії Атлантикою добився.

Тех проміжком товоднім дивний адекин
із пемряви біжав ступив на слави кен
і рого коніка ушкварив без суфлеа.

Та так Утисув, що і до нині ще втямки —
для світу за життя він був за браконьєра,
а вмер — безсмертним залишився на віки!

Вперше, мій товнику! Вперше, вперше без страху —
вже скоро перебіз, а там — навик прїтаа!
Що ж прощавайте, хвирі! Ваш неспириний шал
мені затарував франтавтикою змалу!

Нездорані гуляйте! Хіт не раз на плаху
мені притомом виносив ваш дєвзятний ваа,
де поцїлунок смерти — звичний ритуал —
нехобно паптрував, мандрівника — неграду,

Ішкарапутину мою топив не раз,
яне втрачав на дні шукав дорозовказ
і не губився в казі бур хасрех, хиттєвих.

Та я народжений не для хєрби і сіз!
Тех забєрніть мій товник до нації хвирєва.
Де квітами утїх укєнєся пєсєбіз!

Хобань кинувше — ижеже хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Оубо хоще да поиде на нощи
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Оубо хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Хоще да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще
 да поиде на нощи — оубо хоще

Новаго же евангелия проповяданнаго въ свѣтъ,
иже въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Новыи евангелии въ свѣтъ евангелии
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Иже въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Новыи евангелии въ свѣтъ евангелии
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Въ началѣ евангелия въ то время
иже новыи евангелии въ свѣтъ евангелии

Заритичи
Полушан
мда Биброа
Дку

Матусю! Сіслоки мит буржую по Сітні,
І Сіслоки вѣдъ я, і Сіслоки перекъ!
Не знала бѣдна тѣ, що Сіслоки вѣдъ Сіслъ Анд
Кухлякъ наврѣдъ по нѣшій Хѣ орбіті.

А ти тучею до бѣг в Сітні Хиттѣвѣй рѣмі,
Щоб не Сітнѣ мѣє ямѣ Злобичий Анд...
Прягуеш тѣмъ Хѣл, кем я перекъ
Бузенюку рѣчку офіого разу бѣтні?

І все своє Хиття — не тучи вѣдъ вѣдъ —
Тти берѣга мѣє вѣдъ вѣдѣ бѣдъ.
Тпа, вѣт, не вѣдѣга: не рѣри — Окрані

Судуноє на вѣру мѣні перекътѣтѣ
І Згадѣ про твое тѣрѣви і омані.
До Сітнѣ шлѣху З. Лобовію ДонСоті.

Ах, мѣсяцю, не мѣх... Прягуеш, рѣхана,
Але ми лобичивѣ З. тобою ще дѣтѣмъ?
При Андичи Сітні: мѣстѣмъ Сітнѣ мѣ,
Кем за нѣшо не Зорѣдъ Сѣвнотѣнна.

Неговъ вѣдѣ Мардрѣва бѣдѣхана,
Прягує ти до мѣні вѣдѣмъ З. Андичи
І Шѣотѣга: "Тпу, вѣдѣмъ Х. мѣє вѣдѣмъ,
Де рѣдѣсто нѣс обѣт вѣдѣ З. Лобовіюна."

А мѣсяць, Дѣхе мѣні, не вѣдѣ рѣдѣмъ,
Як я тѣди параб, як я тѣди Зорѣдъ,
І Сітнѣмъ З. рѣдѣмъ Сітнѣмъ, мѣо перекъ...

Вѣдѣтѣ З. вѣдѣ я у нѣ я вѣдѣмъ тѣдъ
Перекътѣга Сітнѣмъ перекътѣ мѣху
І Сітнѣ шлѣху: "Ах, мѣсяцю, не мѣх!"

Умранотко моя, далека, незабутня,
Ти не поможеш ти опак, бува, мені
Захони фізики змінитим основні,
Щоб колишню Днів спинулася могутня,

Вєрнулася наша юність, і казкова люття
Заграла нам колишні царівні пісні,
Щоб ми зустрілися з тобою навісні —
О, як сьятимє нам Зіронька попутня!

І казка живе в священному возні,
І тиває небєс освітить — не одні! —
На Доказ нашого безсмертного кохання,

На Доказ вічності юнацької вєсни, —
Лиш слово твоє умганського пізнання
Літа вєсни моєї, любові привєрни!

Віє оах-шєринах небо, мов криночка,
З живими зайчиками на тєснїм Дні,
Широкє вєлици і колє снєжанє —
Щака була між нами обївка-калїтка.

Брага куциночка... Полатана сїданотка...
Дїрява хустотка... Колодотки тїсні...
Затишєні уста — двє брилєкє крем'яні...
Нєскорєніть і мїув Худєсенського лїтка...

Колє шєринки тї сєртєронїє сєтукє кривє,
Я зайтонєкє живє в душі вєлєтворив
І в тїм признавєся їм. Звєласє дураєта вєя:

"Нє вєжє? Нє трєба... Ні... Хєбє ти ї нє бєз прикєдєт,
Алє на тєбє пєвно хєтє твєоя Марєя,
За мною ж пратє дєсє нєзрївняний Ахмєт..."

Беруть сумні літа, мов ті заробітчан,
Нам ті муками страшних душевних утрат.
Ми в михайлівці цим у храм свободи йдем —
Вторашні смертників, володішні протам.

Міт-о-міт з нами йдуть відвісні слов'яни,
Вони у світ пішли за рідної горнозем.
Тяжка та проща наша — хитростю й ножем
Нас нищать без жалю новітні половецани.

Помилую, Боже, нас, не дай катарам до рук,
Помилуй і нас, і відведи від мук
За цей Єдиний наш любов до батьківщини,

Де порядкує лютий половецький патр.
Хаймо, суджена, щоб встидити за дини
Про душоубуця правду людям розказати.

Повори тане день в рум'яних дивозраю
І марно та марно кудиві тікає пріт.
Вже скоро впоєм дихі жадана ніт
І землю своїм кув від краю і до краю.

А в ніт заханий. Вночі я поринаю
В безодні дум під савром астральних світ,
Це наші рідні, що текають з нами стріт
В просторах вічності — небесах синаю.

А загарований: в кривішній темноті
З висот небес палають зорі золоті.
Лише одна єдина з них, як і туманна,

Немає сирота заплакана, тремтить —
Це, певно, Богом суджена, моя кривна,
Мені текають, з небес в сльозах зорить...

Handwritten text in Cyrillic script, top section of page 87.

Handwritten text in Cyrillic script, middle section of page 87.

Handwritten text in Cyrillic script, lower middle section of page 87.

Handwritten text in Cyrillic script, bottom section of page 87.

Handwritten text in Cyrillic script, top section of page 86.

Handwritten text in Cyrillic script, middle section of page 86.

Handwritten text in Cyrillic script, lower middle section of page 86.

Handwritten text in Cyrillic script, bottom section of page 86.

Не воева. Воевати не воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Я воева в воева. Я воева в воева, мною
 Помощь впрямь даю, да не воева.
 Так, где воева, воева — воева и воева
 Прошла на воева в воева воева.

Зміст

Передмова	3
По чужині негостинній	4
Де небо голубе	26
Пісні завітні	48
Зігрітий полум'ям маленької руки	70

Літературно-художнє видання

Косенко Петро

ЛЮБОВ І ТУГА, ТУГА І ЛЮБОВ

Сонети

(З антології поезії українського зарубіжжя)

Підписано до друку 23.09.92. Формат 84x108/32.
Папір офсетний N 1. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 4,84. Умов.-вид. арк. 3,98.
Замовлення № 2-7481.

Видавництво Української сільськогосподарської академії.
252032 Київ, вул. Саксаганського, 111а.

РОВО «Укрвузполіграф».
252151 Київ, вул. Волинська, 60.

Handwritten text in a cursive script, likely a title or a list of names, arranged in four lines. The text is written in white ink on a black background.

